

Arrest

nr. 98 613 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN RIE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 mei 2011 het Rijk binnen en diende op 4 mei 2011 een asielaanvraag in. Op 26 september 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 30 november 1980 te Freetown. U behoort tot de Mende etnie en u bent christen. U bent opgegroeid in de Sierraleonse

hoofdstad Freetown waar u tevens school hebt gelopen, terwijl uw ouders in een dorp woonde in een andere provincie. In Freetown woonde u in bij uw oom. Nadat u uw middelbare school beëindigde in 2001, ging u terug naar het dorp van uw ouders. U had immers geen geld om verder te studeren aan de universiteit en wou daarom bij uw ouders op het veld gaan werken om op die manier wat geld te verdienen. U bleef uiteindelijk tot 2004 werkzaam bij uw ouders en ging toch niet naar de universiteit. Nadien werkte u van 2004 tot 2006 in een bedrijf in de haven van Freetown. In 2005 leerde u uw huidige verloofde kennen. Samen hebben jullie twee kinderen. Uw nicht verbleef eveneens bij jullie in Freetown. In 2010, bij een bezoek aan het dorp van uw ouders, vertelde uw vader dat hij lid was van het geheime Wunde-genootschap en dat hij wilde dat u hem zou opvolgen in dit genootschap. U weigerde echter hierop in te gaan, omdat u vernomen had dat uw broer, die op jonge leeftijd is overleden, en die u nooit gekend heeft, omgekomen is tijdens dergelijke initiatierituelen in het genootschap. Uw ouders hadden dit steeds voor u geheim gehouden maar u was het uiteindelijk toch te weten gekomen via een vriend van de familie. Daarom, en omdat uw geloof het niet toelaat, weigerde u om lid te worden van het genootschap en uw vader op te volgen. Uw vader reageerde ontstemd, en ook de dorpingen en uw familieleden, keerden zich tegen u. U bleef echter halsstarrig weigeren waardoor ook de priester van de kerk waar u vaak naartoe ging, en die u in bescherming nam, eveneens in de problemen kwam. Uiteindelijk kon u met de hulp van deze priester, en samen met hem, naar Conakry in Guinée vluchten, waar u enkele dagen verbleef alvorens verder naar België te trekken. Begin mei 2011 kwam u aan in België en op 4 mei 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u een gedwongen toetreding vreest tot het geheime Wunde-genootschap om uw vader op te volgen binnen dit geheime genootschap. Volgende opmerkingen dienen echter gemaakt te worden bij het door u aangehaalde asielrelaas.

Vooreerst zijn uw verklaringen tijdens de verschillende gehoren in het kader van uw asielaanvraag op enkele cruciale punten incoherent, en enigszins tegenstrijdig, te noemen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u als baby geïnitieerd werd in de Wunde traditie (zie vragenlijst CGVS, dd. 8 juni 2011, p.3, administratief dossier), terwijl u hierover tijdens uw gehoor voor het CGSV geen enkele melding maakt. Integendeel, u verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS enerzijds dat uw vader u nooit heeft gevraagd, vóór 2010, om lid te worden van het genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.7), en anderzijds dat u nooit lid bent geweest van de Wunde, en nooit geïnitieerd werd, omdat u steeds weigerde (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het gaat in deze toch om een manifeste tegenstrijdigheid betreffende een niet onbelangrijk punt in uw asielrelaas zodat de eerste vragen rijzen betreffende de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u eveneens dat uw vader eiste dat u zijn positie zou innemen, nadat u was teruggekomen naar het dorp na uw studies te hebben afgerond aan de middelbare school in Freetown (zie vragenlijst CGVS, dd. 8 juni 2011, p.3, administratief dossier), terwijl u voor het CGVS verklaart dat uw vader u slechts in 2010 vroeg om hem op te volgen binnen het Wunde-genootschap en dat u in 2001 naar uw dorp was teruggekeerd na uw middelbare studies, maar dat u in deze periode geen problemen heeft gekend, en dat uw vader u niet vroeg om hem op te volgen in deze periode (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Ook op dit punt zijn uw verklaringen bijgevolg enigszins als inconsistent te bestempelen. Een ander aspect in uw asielrelaas waarover u enigszins tegenstrijdige verklaringen geeft betreft het overlijden van uw oudere broer of broers. Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken geeft u aan dat u twee broers had die gedood werden door de gemeenschap toen u nog een baby was (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.13 mei 2011, vraag 30, administratief dossier), terwijl u voor het CGVS verklaart dat u één oudere broer had die omkwam tijdens de initiatierituelen betreffende het Wunde-genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaart verder dat u slechts later via een vriend van de familie zou hebben vernomen dat u een oudere broer had en op welke manier hij was omgekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Echter, uw verklaringen kunnen eveneens op dit punt inconsistent genoemd worden in de zin dat u tijdens het gehoor voor DVZ twee broers vermeldt die zouden zijn omgekomen toen u nog erg jong was, terwijl u het voor het CGVS over één oudere broer heeft die zou zijn omgekomen tijdens initiatierituelen aangaande het door u vermelde genootschap. Ook deze verklaringen ondermijnen bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, des te meer omdat u het overlijden van uw broer(s) aanhaalt als één van de redenen waarom u weigerde toe te treden tot het Wunde-genootschap en het bijgevolg geen

onbelangrijk aspect uit uw asielrelaas betreft. In het algemeen kan gesteld worden dat uw verklaringen tijdens de verschillende gehoren in het kader van uw asielrelaas betreffende enkele belangrijke aspecten in die mate inconsistent zijn dat ze de geloofwaardigheid van het geheel van uw asielrelaas in het gedrang brengen.

Voorts kunnen uw verklaringen in verband met het Wunde-genootschap erg vaag genoemd worden en kan uw kennis betreffende dit genootschap als erg beperkt bestempeld worden. Het kan ten eerste opvallend genoemd worden dat uw vader u slechts in 2010 zou gevraagd hebben lid te worden van het Wunde-genootschap en hem tevens op te volgen in dit genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart tijdens het gehoor dat uw vader het wel eens liet vallen vóór 2010, maar niet serieus, en dat u het onderwerp ontweek (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Het is op zich al vreemd te noemen dat uw vader het wel eens liet vallen, maar dat hij er niet serieus over was – gezien de ernst van het onderwerp – maar het is echter vooral niet geloofwaardig dat hij u slechts in 2010 echt gevraagd zou hebben lid te worden van en hem op te volgen in het Wunde-genootschap. U verklaart immers zelf tijdens het gehoor voor het CGVS dat leden al geïnitieerd kunnen worden als ze vier zijn maar dat er geen specifieke leeftijd is (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het komt in ieder geval niet overtuigend over dat uw vader u slechts in 2010 gevraagd zou hebben, toen u reeds dertig jaar was, om lid te worden van de Wunde en hem op te volgen aangezien redelijkerwijze deze opvolging toch enige opleiding zou impliceren, en gezien de jongere leeftijd waarop personen in het algemeen geïnitieerd worden in dergelijke genootschappen (zie landeninformatie, administratief dossier). Verder is uw kennis over het door u aangehaalde Wunde-genootschap erg beperkt te noemen, net als uw kennis over de beweerde rol van uw vader in dit genootschap. Zo weet u niet wat de functie is van uw vader in het genootschap of wat zijn rol binnen deze organisatie is (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het is frappant dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn in het licht van uw bewering dat u hem diende op te volgen. U weet evenmin sinds wanneer uw vader lid zou zijn van het Wunde-genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of uw vader het ooit heeft gehad met u over zijn Wunde-lidmaatschap, verklaart u van niet maar u voegt eraan toe dat hij een gerespecteerd man was en dat u dus denkt dat hij een belangrijke functie had (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Deze veronderstelling komt evenmin overtuigend over. Verder kan u niets vertellen over de vermeende initiatierituelen die nieuwe leden moeten doorstaan alvorens lid te kunnen worden van het door u voornoemde genootschap (zie gehoorverslag CGVS, p.10) wat toch ook vreemd genoemd kan worden in het licht van uw verklaring dat uw oudere broer zou zijn omgekomen tijdens dergelijke rituelen. Verder is het vreemd te noemen dat u blijkbaar op de hoogte was van het lidmaatschap van uw vader, en van uw ooms, van het Wunde-genootschap toen u jonger was, zoals u verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.10), maar dat u hem hiermee nooit geconfronteerd zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.10), of dat u nooit enige stappen zou hebben ondernomen om een eventueel toekomstig lidmaatschap van uw persoon te vermijden aangezien u verklaart geen lid te willen worden van het Wunde-genootschap. U verklaart immers zelf tijdens het gehoor dat u verwachtte dat uw vader u na een tijd wel zou vragen lid te worden het Wunde-genootschap (zie gehoorverslag, p.10). Tot slot dient de vraag gesteld te worden op welke manier de Wunde-leden u zouden verplichten lid te worden van hun genootschap en uw vader op te volgen. Men kan er immers van uitgaan dat een dergelijk geheim genootschap, waarvan personen lid worden om meer aanzien te verwerven binnen de gemeenschap, zoals ook u aangeeft tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.8) weinig tot niets hebben aan onwillige leden, laat staan aan onwillige leiders binnen hun genootschap. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat uw verklaringen over uw vermeende verplichte toetreding tot de Wunde eerder vaag zijn, en dat uw kennis over dit genootschap beperkt te noemen is, wat als vreemd beschouwd kan worden gezien de beweerde rol van uw vader binnen dit genootschap,

Verder dient nog opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor verklaart problemen te hebben gekend in de periode dat u in het dorp van uw vader verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11). Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt of u problemen heeft gekend tijdens uw verblijf in Freetown, verklaart u echter dat u enkel problemen had in de zin dat u boodschappen ontving dat u uw vader diende op te volgen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Bovenstaande vaststellingen doet bijgevolg de mogelijkheid rijzen van een interne vluchtmogelijkheid binnen Sierra Leone – indien er geloof gehecht zou kunnen worden aan de door u ingeroepen problemen met uw vader, quod non – gezien uw bewering dat u geen noemenswaardige problemen heeft gehad tijdens uw verblijf in Freetown.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw identiteit.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw

land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de wet van 15 december 1980. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen identiteitsdocumenten voor, terwijl deze in Freetown liggen en verzoeker nog contact onderhoudt met zijn verloofde en kinderen, die in Freetown wonen (gehoor p. 3-4). Verzoeker toont dan ook niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit kan hem aldus aangerekend worden en tast zijn geloofwaardigheid aan.

3.2. Verzoeker meent dat de zogenaamde incoherenties en verschillen op cruciale punten op geen enkele manier van fundamenteel belang zijn om het verhaal van verzoeker in twijfel te trekken en waarschijnlijk veeleer verklaard kunnen worden door het feit dat het interview in het Engels verliep, terwijl de vragen en antwoorden in het Nederlands werden genotuleerd. Er dient verder te worden vastgesteld dat het eerste en het tweede interview in het Engels werd afgenomen door een medewerker van het Commissariaat-generaal zonder bijstand van een (aparte) tolk, het valt dan ook niet uit te sluiten dat de zogenoemde contradicties die de commissaris-generaal onderscheidt, mede hierdoor te verklaren zijn.

3.2.1. Daar waar verzoeker meent dat er zowel tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het interview op het Commissariaat-generaal problemen waren met de vertaling van de Engelse antwoorden naar het Nederlands, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier.

De verklaringen van verzoeker op de DVZ, zowel in de vragenlijst als de verklaring, werden verzoeker voorgelezen in het Engels en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar en hemzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hem daarover uitdrukkelijk gevraagd werd, integendeel verzoeker verklaarde over het gehoor op DVZ "*Het was in het Engels en alles ging goed*" (gehoor p. 2). Verzoekers opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

Ook waar verzoeker beweert dat er één en ander is misgelopen met de vertaling op het gehoor bij het CGVS, kan de Raad slechts vaststellen dat dit geen grondslag vindt in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker naar aanleiding van het verhoor de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, doch geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar en zichzelf. Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet na het ontvangen van een negatieve beslissing eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De afgevaardigde ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn gedwongen lidmaatschap van de Wunde-gemeenschap en de hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker.

3.3.1. Verzoeker verklaarde op de DVZ uitdrukkelijk *“Zonder dat ik het wist, werd ik als baby geïnitieerd in de Wunde traditie. Mijn vader, die een toegewijd lid is van de Wunde, eiste dat ik zijn positie zou innemen, nadat ik teruggekomen was naar het dorp, na mijn studies te hebben afgerond aan de middelbare school.” “Ik weigerde (...) en ook omdat ik bang was om hetzelfde lot te ondergaan als mijn broers die ik nooit echt gekend heb. Telkens als ik naar hen vroeg, werd mij door mijn ouders steeds een ander verhaal verteld. Uiteindelijk vernam ik de waarheid van een familievriend, die mij dit in het diepste geheim vertelde: toen mijn broers werden geïnitieerd in de Wunde gemeenschap, zijn ze nooit meer teruggekeerd. Er werd verteld dat ze waren opgeslokt door de duivel.”* (Vragenlijst 3.5). Verder bevestigt verzoeker zijn verklaringen waar hij stelt dat hij twee broers heeft, H.S.K. en J.K. en dat beiden *“werden gedood door de gemeenschap toen KV nog een baby was”* (Vragenlijst 3.5).

Verzoeker verklaarde op het CGVS inzake zijn broers dat één broer gedood werd toen hij nog jong was, dat een andere (half)broer nog in Freetown leeft en dat hij verder geen andere broers of zussen heeft (gehoor p. 3). Verder verklaarde hij enkel dat één broer overleden was door de initiatierituelen (gehoor p. 5, p. 6). Overigens baseert verzoeker zich voor deze bewering op een gerucht dat een familievriend, waarvan hij denkt dat deze M. C. noemt, had gehoord van diens familie (gehoor p. 7). Verzoeker verklaarde diverse malen dat hij pas in 2010 werd opgevorderd om lid te worden (gehoor p. 6, p. 7, p. 8, p. 11).

Daargelaten dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken geen exacte aanduiding bevatten van het tijdstip waarop zijn vader van hem eiste dat hij lid ging worden, kan verzoeker op de overige punten geenszins beweren dat het enkel nuanceverschillen en detailverschillen betreft, noch dat deze op geen enkele manier van fundamenteel belang zijn om het verhaal van verzoeker in twijfel te trekken. Verzoekers uitleg dat hij als baby steeds voorbestemd is geweest om lid te worden van de Wunde-genootschap en dat de commissaris-generaal dit tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken anders heeft geïnterpreteerd, is een *post factum* verklaring die niet wordt geadstrueerd. Hetzelfde geldt waar verzoeker meent dat de verklaringen van de dood van beide broers tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op een materiële vergissing berusten, te meer gezien de veelvuldige verwijzingen naar beide broers op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het gaat niet op verzoekers eigen verklaringen *post factum* te verdraaien om aldus te proberen de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Dat de dossierbehandelaar de naam van één van de broers fonetisch heeft genoteerd, doet hier allerm minst afbreuk aan, noch getuigt dit van enige onzorgvuldigheid.

3.3.2. Waar verzoeker nog een aantal door de CGVS vastgestelde ongeloofwaardigheden en door verzoeker beweerde inconsequenties of onjuiste voorstellingen door de CGVS, wenst te bestrijden, stelt de Raad vast dat de desbetreffende overwegingen genoegzaam werden gemotiveerd. Aangaande de leeftijd waarop leden geïnitieerd worden is het niet pertinent of enkel meisjes dan wel meisjes en jongens reeds vanaf vier jaar kunnen toetreden; de kern van de ongeloofwaardigheid betreft het feit dat verzoeker pas op zijn 30 jaar verzocht geweest zou zijn om toe te treden, terwijl hij de zoon en daarenboven de opvolger van een vooraanstaand Wunde-lid is, wat niet geloofwaardig is.

Verzoekers verklaringen zijn beslist niet overtuigend. Verzoeker had als zoon van een belangrijk lid binnen de Wunde-gemeenschap minstens een bepaalde voorkennis moeten hebben omtrent de eigenheid en rituelen van de Wunde-genootschap in het algemeen en zijn vaders functie in het bijzonder, te meer verzoeker voorhoudt gevluht te zijn omdat hij weigerde zijn vader in zijn Wunde-functie op te volgen. Het is dan ook niet aanvaardbaar dat verzoekers vader vóór 2010 *“wel al eens lachend”* gezegd had dat verzoeker lid moest worden (gehoor p. 6), *“hij vermeldde het wel, maar hij was niet serieus”*, maar dit pas eiste in 2010, wanneer verzoeker al 30 jaar was (gehoor p. 7), gezien kan worden verwacht dat een traditionele opvolging binnen een geheime genootschap doorheen het leven en van een vroeg stadium voorbereid wordt en dat de betrokken opvolger zo vlug mogelijk geïnitieerd en opgeleid wordt. Geenszins toont verzoeker aan dat het niet redelijk is te veronderstellen dat tradities gradueel en met het opgroeien worden meegegeven. Hetzelfde geldt daar waar verzoeker verklaart dat

zijn vader nooit met hem over zijn eigen lidmaatschap heeft gesproken (gehoor p. 11), noch weet sinds wanneer zijn vader lid was (gehoor p. 10). Evenmin is aanvaardbaar dat verzoeker niet eens weet wat de rol of functie was van zijn vader (gehoor p. 8), aangezien dit de functie was waarin hij hem zou moeten opvolgen, noch dat verzoeker de rituelen geenszins kan toelichten, te meer hij voorhoudt dat de meeste van zijn familieleden lid waren (gehoor p. 11). Waar verzoeker nog ter verschoning aanvoert dat hij nooit effectief lid is geweest en nooit geïntroduceerd of verwant is geraakt met de specificiteiten van het genootschap, verwijst de Raad naar zijn vaders functie, zijn familiale en sociale achtergrond en zijn voorbestemdheid als opvolger. Verzoekers asielrelaas is ongeloofwaardig.

3.4. Voor zover verzoekers beoogde opvolging al geloofwaardig was geweest, *quod non*, wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat de traditionele opvolging verplichtend is, noch dat hieromtrent geen schikkingen kunnen getroffen worden wanneer de opvolger onwillig of ongeschikt is, noch dat verzoeker vervolging zou moeten vrezen omdat hij deze opvolging weigert. Verzoeker kan niet bij loutere beweringen blijven.

Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij in deze niet verder komt dan te stellen dat hij in Freetown boodschappen ontving dat hij zijn vader diende op te volgen, wat niet kan worden aanvaard als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, en in zijn dorp “*ze bedreigden me en hadden me al eens aangevallen*” doch hier geen verdere toelichting over geeft, maar wel bleef terugkeren en over en heen reisde tussen zijn dorp en Freetown wat meteen ook hier zijn vrees volledig ontkracht (gehoor p. 9-10). Waar verzoeker nog benadrukt dat zijn vader een belangrijk man was binnen de gemeenschap en dat het verzoekers onwilligheid was die hem in de problemen bracht, stelt de Raad vast dat, behoudens een familiaal conflict en een eventuele afkeuring in de onmiddellijke sociale omgeving, geen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag kan worden vastgesteld. Overigens is de vaststelling dat het genootschap geen belang heeft bij onwillige leden, laat staan een leider, wel degelijk relevant is in die zin dat er kan van worden uitgegaan dat het genootschap ook oplossingen zal zoeken om hieraan tegemoet te komen en evenmin tot een zwaarwichtige vervolging zal overgaan daar ze geen belang heeft bij gedwongen onwillige leden. Waar verzoeker nog bijkomende opmerkingen over de ontvangen boodschappen inzake zijn opvolging maakt, ziet de Raad niet in hoe deze pertinent zijn voor verzoekers verweer.

In deze stelt de Raad eveneens vast dat verzoeker geen beroep heeft gedaan op de Sierra Leonese autoriteiten en dat er hem een intern vestigingsalternatief voorhanden was.

3.5. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Daar waar verzoeker ten slotte een schending opwerpt van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending elke feitelijke grondslag mist, nu verzoeker om

voormelde redenen niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK